

"Bliv hos os! Det er snart aften, og dagen er allerede gået på hæld" (Luk. 24,29)

Vejen, der fører til landsbyen Emmaus, fortæller os om den rejse, to af Jesu disciple foretog. De var på vej hjem, skuffede over drømmene, planerne og de stærke øjeblikke i de dage, de havde tilbragt med Mesteren. De var på vej til at genoptage det liv, de havde efterladt, livet før mødet med Ham. Der var gået knapt tre dage siden hans korsfæstelse, og der herskede skuffelse, frygt og tvivl blandt hans tilhængere. De tog afsted fra Jerusalem, væk fra den uopfyldte drøm, fra Kristus og hans budskab. De var *kede af det*, fordi de på en måde allerede havde taget beslutningen om at opgive det projekt, de havde fulgt ham i.

Det er historien om os alle, når vi farer vild i situationer, der tvinger os til på forskellige korsveje at træffe et valg. Vi tror ofte, at løsningen på vores tristhed er at tage hjem igen, give op, acceptere situationen.

"Hvem af os kender ikke herberget i Emmaus? Hvem har ikke en aften gået langs denne vej, da alt syntes tabt? Kristus var død i os... Der var ingen Jesus tilbage på jorden."¹

"Bliv hos os! Det er snart aften, og dagen er allerede gået på hæld"

På vejen til Emmaus slutter en fremmed sig til de to, en som foregiver ikke at vide noget om de begivenheder, der netop er sket. Han begynder at stille nogle spørgsmål, og det får al bitterhed og modløshed frem hos dem. Først lytter han til dem, og derefter begynder han at forklare Skriften. Der opstår en dialog, som gør indtryk på dem, ja endda så meget, at de - selvom de endnu ikke har genkendt Jesus - beder ham om at blive hos dem, fordi det snart er aften.²

Dette er måske en af de smukkeste bønner, vi finder i evangelierne. Det er den første bøn, som kommer fra disciplene og stiger op til den Opstandne. Det er en bevægende invitation, som vi alle kan rette mod Ham, så Han forbliver hos os og iblandt os.

De to disciples øjne åbnes, når brødet brydes. Og glæden over, at de endelig har genkendt Ham, får dem til at vende tilbage til Jerusalem og fortælle deres venner om opstandelsen.

"Bliv hos os! Det er snart aften, og dagen er allerede gået på hæld"

"Måske forklarer intet bedre end disse ord den oplevelse, vi som focolarinaer havde fra starten: livet med Jesus midt iblandt os," skriver Chiara Lubich. "Jesus er altid Jesus. Og selvom han kun er åndeligt til stede, når han er der, forklarer han Skriften. Og hans kærlighed brænder i os: det er selve livet. Det får os til med uendelig længsel at sige, når vi har mødt ham: 'Bliv hos os, Herre, for det er snart aften': uden dig er der bælgmørkt (...)." ³

Natten er et symbol på mørke, på det ukendte, på manglen på det lys, som vi ikke kan finde, fordi vi ikke tror på Hans nærvær, der altid følger os.

Natten omslutter vores planet, der er såret og voldtaget af drab, af krige, der stadig sættes i gang af lysten til magt og penge.

Natten er dér hvor millioner af mennesker ikke længere har en stemme til at råbe op over uretfærdighed og undertrykkelse.

Hvordan kan vi blive os bevidste om Jesu nærvær, som ikke altid opleves i overensstemmelse med vores forventninger? Hvordan kan vi forstå, at Han vandrer sammen med os og forsøger at give sig til kende i tegnene på hans tilstedeværelse? Og især, hvordan kan vi skabe forudsætningerne, så Han kommer til syne og bliver hos os?

Det er spørgsmål, som vi måske ikke altid har svar på, men som opfordrer os til ikke at forsømme at lede efter Jesus, til at rette vores blik mod en rejsefælle, som vi ofte ikke ser, til at genkende Ham, der kan være til stede blandt os, når der findes gensidig kærlighed.

Vejen til Emmaus er et symbol på alle vores veje, det er vejen til mødet med Herren. Det er vejen, der bringer glæden tilbage i vores hjerter og fører os tilbage til fællesskabet. Sammen kan vi vidne om, at Kristus er opstanden.

Patrizia Mazzola og Livets ord teamet

1. François Mauriac, *Vie de Jésus*, Flammarion 1936).

2. Se Luk. 24, 17-29.

3. Chiara Lubich, *Scritti Spirituali/3*, Città Nuova, Rome 1979, side 67.

"Bliv hos os! Det er snart aften, og dagen er allerede gået på hæld" (Luk. 24,29)

Vejen, der fører til landsbyen Emmaus, fortæller os om den rejse, to af Jesu disciple foretog. De var på vej hjem, skuffede over drømmene, planerne og de stærke øjeblikke i de dage, de havde tilbragt med Mesteren. De var på vej til at genoptage det liv, de havde efterladt, livet før mødet med Ham. Der var gået knapt tre dage siden hans korsfæstelse, og der herskede skuffelse, frygt og tvivl blandt hans tilhængere. De tog afsted fra Jerusalem, væk fra den uopfyldte drøm, fra Kristus og hans budskab. De var *kede af det*, fordi de på en måde allerede havde taget beslutningen om at opgive det projekt, de havde fulgt ham i.

Det er historien om os alle, når vi farer vild i situationer, der tvinger os til på forskellige korsveje at træffe et valg. Vi tror ofte, at løsningen på vores tristhed er at tage hjem igen, give op, acceptere situationen.

"Hvem af os kender ikke herberget i Emmaus? Hvem har ikke en aften gået langs denne vej, da alt syntes tabt? Kristus var død i os... Der var ingen Jesus tilbage på jorden."¹

"Bliv hos os! Det er snart aften, og dagen er allerede gået på hæld"

På vejen til Emmaus slutter en fremmed sig til de to, en som foregiver ikke at vide noget om de begivenheder, der netop er sket. Han begynder at stille nogle spørgsmål, og det får al bitterhed og modløshed frem hos dem. Først lytter han til dem, og derefter begynder han at forklare Skriften. Der opstår en dialog, som gør indtryk på dem, ja endda så meget, at de - selvom de endnu ikke har genkendt Jesus - beder ham om at blive hos dem, fordi det snart er aften.²

Dette er måske en af de smukkeste bønner, vi finder i evangelierne. Det er den første bøn, som kommer fra disciplene og stiger op til den Opstandne. Det er en bevægende invitation, som vi alle kan rette mod Ham, så Han forbliver hos os og iblandt os.

De to disciples øjne åbnes, når brødet brydes. Og glæden over, at de endelig har genkendt Ham, får dem til at vende tilbage til Jerusalem og fortælle deres venner om opstandelsen.

"Bliv hos os! Det er snart aften, og dagen er allerede gået på hæld"

"Måske forklarer intet bedre end disse ord den oplevelse, vi som focolarinaer havde fra starten: livet med Jesus midt iblandt os," skriver Chiara Lubich. "Jesus er altid Jesus. Og selvom han kun er åndeligt til stede, når han er der, forklarer han Skriften. Og hans kærlighed brænder i os: det er selve livet. Det får os til med uendelig længsel at sige, når vi har mødt ham: 'Bliv hos os, Herre, for det er snart aften': uden dig er der bælgmørkt (...)." ³

Natten er et symbol på mørke, på det ukendte, på manglen på det lys, som vi ikke kan finde, fordi vi ikke tror på Hans nærvær, der altid følger os.

Natten omslutter vores planet, der er såret og voldtaget af drab, af krige, der stadig sættes i gang af lysten til magt og penge.

Natten er dér hvor millioner af mennesker ikke længere har en stemme til at råbe op over uretfærdighed og undertrykkelse.

Hvordan kan vi blive os bevidste om Jesu nærvær, som ikke altid opleves i overensstemmelse med vores forventninger? Hvordan kan vi forstå, at Han vandrer sammen med os og forsøger at give sig til kende i tegnene på hans tilstedeværelse? Og især, hvordan kan vi skabe forudsætningerne, så Han kommer til syne og bliver hos os?

Det er spørgsmål, som vi måske ikke altid har svar på, men som opfordrer os til ikke at forsømme at lede efter Jesus, til at rette vores blik mod en rejsefælle, som vi ofte ikke ser, til at genkende Ham, der kan være til stede blandt os, når der findes gensidig kærlighed.

Vejen til Emmaus er et symbol på alle vores veje, det er vejen til mødet med Herren. Det er vejen, der bringer glæden tilbage i vores hjerter og fører os tilbage til fællesskabet. Sammen kan vi vidne om, at Kristus er opstanden.

Patrizia Mazzola og Livets ord teamet

1. François Mauriac, *Vie de Jésus*, Flammarion 1936).

2. Se Luk. 24, 17-29.

3. Chiara Lubich, *Scritti Spirituali/3*, Città Nuova, Rome 1979, side 67.